

družinstvu nobenega spoštovanja; v izbah pašatov ima Čibukši, to je tisti, kigospodarju pipo baše, prednost pred njim.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz Ljubljane v Terst. Vrednik „Novic“ se je s starim svojim prijateljem v nedeljo zvečer v Terst podal, pozdravljat ondašnje prijatelje svoje. Ker menim, da bi utegnili marsiktera reč častitim bravcem zanimiva biti, jim hočem povedati, ravno z voza stopivši, kar sim vidil in elišal na kratkem potovanju. Terst postaja zares vsako leto lepši in večji; krasne poslopja postajajo tako rekoč čez noč, ker se Teržačanom kamnja iz Občine ne manjka, iz katerega hiše zidajo, denarja pa tudi ne, ker jim ga kupčija dosto privabi iz vsih delov sveta; verh tega so tudi stanovanlišča sila drage. Že se iz morja vzdiguje velik prostor tikama lazareta, kjer bo kolodvor (Bahnhof) za železnico stal. Na tem mestu se zopet vidi, kaj človeka umnost in dnar premoreta! Tam, kjer je še vlani globoko morje se širilo in je hrib v morje stermel, je prostorne planjave že veliko dodelane; morje se zasipa s kamnjem in neko zemljo, katero vozijo iz Gerskega in se Santorinska zemlja imenuje; ta zemlja podelana z apnom in namešana s kamnjem ima lastnost, da vtopljena v vodo se berž sterdi kot kamen. Kakor se je moglo na tem mestu morje vmakniti veličanskemu kolodvoru, tako tudi hrib. Dela bo pa, kakor nam je vodnik te stavbe pravil, še za 5 ali 6 let, preden bo vse dodelano. — Okoli Tersta je letina žalostna; po celi Istrii je suša pomorila vse tako, da se je ondi velike lakote bati, ako se ne bo revnemu ljudstvu po kakih drugi poti zaslužek naklanjal. — Z milostljivim Teržaškim škofom g. Legat-om smo se peljali na njih gradič v Skedin (Servola), kjer se je ti dan ravno tergategv začela in smo tudi mi v prijazni družbici kakih dve brenti grojzdja nabrali, — al Bogu bodi milo! večidel grojzdja je pokvarila nesrečna bolezn; namest 80 ali 100 veder se ga bo letos nabralo komaj 10. Tudi tū smo našli poterjeno skušnjo, da grojzdi bolj pri tléh in bolj v senci so zdraviši ostali od družih. Pred ločitvijo od tega prijetejnega kraja, katerega je letošnja uima hudo zadela, smo slišali prepevati krasne italianske, slovenske in nemške pesmi, ki nam bojo drag spominke ostale. Slišali smo pa tudi prav moško muzicirati tiste mlade fante, nekoga merliča na pokopališče spremljaje, od katerih so „Novice“ enkrat spomnile, da so z veliko hvalo se obnašali v Terstu in od katerih je bilo rečeno, da so Krašovci; gosp. fajmošter so nam zde povedali, da so večidel vsi iz Skedinske okolice domā. — Veselo bo vsim našim bravcem zvediti, da zdravje preslavnega našega Koseški-ga se je po toplicah toliko zboljšalo, da za terdno smémo upati, da po božji milosti se nam bo ohranilo predrago življenje „mojstra slovenske poezije“. Čeravno po 14 mescov dolgi bolezn na trupu zlo omamljen, je njegov duh vés zdrav in vés živ za domačo reč. „Če Bog da, še jo bomo zapeli“, mi je nadušeno ponavljal, ko sva se ločila. In dobrotljivi Bog bo vlišal njegove in naše želje! — Prečastitega gosp. prošta Verneta smo našli zdravega in veselega. Marsiktero reč smo se pomenili tudi s tem slavnim našim rojakom, ki so nevtrudljivo pridni za slovensko slovetvo. Za gotovo vémo povedati, da imajo visoko spoštovani gospod lepe zaklade že nabrane, s katerimi bojo razveselili prijatelje milega našega jezika, kteri, kakor je znano, jim tako gladko teče, da se tako rekoč samo bere. Bog nam jih ohrani zdrave! — Iz šundra sila živega mesta smo se podali po posebnem poslu tudi na tihi, večno mirni kraj — na pokopališče Teržaško. Omenimo tū, da Terst ima 8 po-

kopališč, eno tikoma družega; 1 je za katoličane, 2 za protestante, 1 za jude, 1 za Anglikance, 1 za Slavonce, 1 za Greke in 1 za Turke. Na katoličanskem, na katerem smo bili in ki ima svojega fajmoštra, častitega gosp. fajmoštra Kavčič-a, leži že pokopanih čez 65.000 — zares velika fara, toda tihih, mirnih prebivavcov! Gospod fajmošter so nam povedali prečudno novico, da trava, kina pokopališču raste, se ondi ne smé za živinsko pičo rabiti, in da nekteri celó tirjajo, da se ima sožigati! Čudna misel, ktera ne zapopade, da je gnijilo človeško truplo zdrav in tečen gnoj. — Al vernimo se od tega žalostnega kraja spet v hrupa polno mesto. Pravilo se nam je, da kupčija sploh nekoliko zaostaja, zlasti žitna, ker velike barke iz Odesse nemorejo lahko v Terst; voznina, ki je bila nekda za star (1½ vag.) zita iz Odesse po 35 krajc., je zde po 3 fl. — Mnogo reči bi bilo še povedati, ki smo jih zvedili potovaje po Terstu, kodar nas je naš slavnoznani rojak gosp. France Cegnar, sedaj c. k. poštni vradnik ondi, prijazno spremljal, al — „Novicam“ se mudi v tiskarnico.

Novičar iz mnogih krajev.

Od shoda veličanstev austrianskega cesarja z rusovskim carom in pruskem kraljevičem in njih prvih ministrov v Olomuču se o turško-rusovskem razporu važni sklepi pričakujejo; kakošni so, se še ne vé. Rusovski car je v torek zapustil Olomuc, prihod našega cesarja na Dunaj se je pričakoval včeraj. — 24. dan t. m. je bila vprico gosp. ministra Baumgartner-ja prva poskušnja vožnje po železnici čez hrib Semering (med Estrajhom in Štajarskem); 2¼ milj dolga pot od „Mürzzuschlaga“ do „merzlega žleba“ je bila brez vse spodtike v 45 minutah storjena; o vsih svétih bo železnica čez ti hrib, katerega višočina je 2788 čevljev nad morjem, že gotova. — Veliko se govori zde na Laškem od neke po večletnih skušnjah poterjene mašine, ktera ob enem svilo (žido) iz kokonov odvija, v niti sklada in prede; blago je lepši, in, ker se preja hitreje izdeluje, je tudi bolji kup. — Druga znajdba je Heurteloupovo orodje, ktero žive pijavke popolnoma nadomestuje; bolnišnice Berolinske ga bojo kmalo rabile. — Na Francoskem se je polivanje bolnih tert s čisto ali pa z osoljeno vodo (na 30 funtov vode 1 funt kuhinske soli), posebno dobro poterdilo (glej „gosp. skušnje“ v današnjem listu). — Gosp. provikár Knobleher je z novimi mislonarji 17. dan t. m. iz Aleksandrie odrinul proti Sudanu in deželami belega Nila; v Kartum misli mesca listopada dospeti. Iz Aleksandrie so se peljali na 3 veličih barkah; skoz pušavo bojo zavolj obilnega blaga potrebovali 300 kamel. — Iz Turškega je poslednja novica ta, da so 20. t. m. angleške in francoske vojne barke (ali 4 ali 6, še se prav ne vé) skozi Dardanele pred Carigrad prišle; misli se, da na pomoč kristianom, ako bi o kakih prekucii o poglavnem mestu utegnili življenje in premoženje njih v nevarnost priti. Veliki Bairamski praznik (od 13. do 16. dneva t. m.) je pokojno pretekkel; vlada je dala za ti čas naj huji uléme zapreti, da bi kaj ne rogovilili; do 20. t. m. pa še ni bil zadnji sklep sultana znan; za vojsko se pa vsaki dan bolj pripravlja, kakor tudi Rus. Na mejah Turškega se je prikazala nova nadloga, — kolera se je namreč začela v Odesi in že nek tudi skoz Besarabio v Moldavo in Vlahio segla, kjer se tudi goveja kuga, vedno zvesta tovaršica rusovske armade — prikazuje. Zato je turška vlada ukazala vsim barkam iz Odesse pridšim 5 dni kontumacie, in je kordon postavila od Vidina do Suline.